NAAR DE TWEEDE KAMER

Op 17 maart zijn de verkiezingen voor de Tweede Kamer. Verpleegkundigen **Wieke, Aya, Inge** en **Rick** staan op de kieslijst. 'Het is tijd voor een volksvertegenwoordiger die zelf de vermoeidheid na een drukke dienst heeft gevoeld.'

tekst **Margot Hamel, Hugo van der Wedden** fotografie **Arno Massee**

‘We moeten anders naar gezondheid kijken’

Wieke Paulusma (42) is

D66-raadslid in Groningen en projectleider in het Ommelandse Ziekenhuis in Scheemda. Voorheen werkte ze als (wijk) verpleegkundige.

‘De afgelopen zes jaar ben ik actief geweest in de gemeenteraad van Groningen. Omdat de financiering van de WMO bij de gemeentes terecht kwam, ging ik in 2018 weer werken als verpleegkundige in de wijk. Om zelf te kunnen zien wat zo’n stelselwijziging teweegbrengt.

Ik zag dat het nog steeds uitmaakt waar je woont. In onze stad leven de inwoners in het arme noorden gemiddeld 6 jaar korter dan die in het zuiden. En ze hebben meer gezondheidsklachten. Dat moet veranderen.

Als ik in de Tweede Kamer kom, dan wil ik hier aandacht voor vragen. We moeten anders naar gezondheid kijken. Het heeft te maken met waar je bent geboren, het opleidingsniveau van je ouders, je financiële situatie, goed onderwijs, welzijn. Op al die factoren moeten we tegelijk inzetten.

Om dat te bereiken moeten we veel meer samenwerken, en ons meer richten op preventie. Bijvoorbeeld in de vorm van voeding en bewegen, zodat mensen met prediabetes medicatievrij kunnen leven. Daar mag in Den Haag meer aandacht voor zijn.

Ik spreek veel verpleegkundigen uit ziekenhuis en wijk. De intramurale collega’s hebben vooral behoefte aan meer opleidingsmogelijkheden en inspraak. De collega’s in de wijk willen op de eerste plaats meer salaris, omdat fulltime werken met de gebroken diensten naast een gezin bijna niet te doen is. Dit ligt dus genuanceerd. Niet alle verpleegkundigen passen in 1 mal.

Ik sta op 15 in de kandidatenlijst. Naast al mijn idealen voor ons land, ben ik feminist. Ken je het initiatief “Stem op een vrouw”? Veel mensen stemmen op de top-3 van een kandidatenlijst. Maar is het niet veel leuker om te stemmen op een vrouw die niet zo hoog staat? Met 18.000 voorkeursstemmen kwam een kandidaat-lid de vorige verkiezingen al in de Kamer. Dus stem in maart massaal op verpleegkundigen!

Aya Selman (27) is verpleegkundige op de covid-unit van het Flevoziekenhuis in Almere en raadslid voor de PvdA in dezelfde plaats.

Normaal werk ik op de MDL, maar sinds maart verpleeg ik covid-19 patiënten. De onvoorspelbaarheid vind ik moeilijk. Dan lijkt iemand stabiel met 3 liter zuurstof, maar een half uur later kachelt hij in en kan hij naar de ic. Je moet dus altijd alert zijn.

Ik maak me al langer zorgen over ongelijkheid, de druk op de zorg en onze omgang met vluchtelingen. Op een asielzoekerscentrum hielp ik met vertalen en regelde ik kleding en onderdak voor minderbedeelden. Toen ik daarover werd geïnterviewd door omroep Flevoland werd ik benaderd door verschillende politieke partijen. Ik koos voor de PvdA en werd met voorkeurstemmen gekozen in de gemeenteraad. Dat ik een goed netwerk via Facebook heb opgebouwd, hielp daarbij.

Vrouwen zijn vaak bescheiden. Pas ik wel in die wereld? Ik wil bewijzen dat dat wel zo is. Daarom solliciteerde ik naar een plek op de kandidatenlijst voor de Tweede Kamer. Ik overleefde 4 sollicitatierondes en sta nu op plaats 42. Eerst was ik teleurgesteld over de lage positie, maar nu ben ik trots dat ik überhaupt op de lijst sta.

Voor verpleegkundigen moet het werk weer aantrekkelijk worden. Een hoger salaris natuurlijk, en minder werkdruk. Die is de afgelopen jaren voelbaar opgelopen. En stop met die jaarcontracten voor jonge verpleegkundigen. Meteen een vast contract, zodat je mensen in staat stelt om een huis te kopen.

Ook de opleiding mag goedkoper. Als je geen schulden opbouwt, wordt het aantrekkelijker om in te stromen en dat is broodnodig. En de discriminatie van jonge moeders moet ophouden. Kolven op de werkvloer moet bijvoorbeeld gewoon kunnen. Nu stoppen vrouwen vaak vroeg met borstvoeding, omdat er nauwelijks mogelijkheden zijn.

De Tweede Kamer is vrij elitair. Volgens mij zit er momenteel niemand in met een verpleegkundige achtergrond. Het is hoog tijd voor een volksvertegenwoordiger die zelf de vermoeide benen na een avonddienst heeft gevoeld.'

**‘Er horen
verpleegkundigen
in de
Tweede Kamer’**

‘De tijd is rijp om onze positie te versterken’

Inge Mous (49) is nu mediator, maar werkte voorheen onder meer als verpleegkundige in de wijk in Dordrecht. Ook was ze daar 4 jaar raadslid voor het CDA. Ze staat op plaats 40 van de kieslijst.

Ik vind veel dingen leuk en interessant. Eind jaren 80 begon ik als verpleegkundige op de kraamafdeling en haalde ik de kraamaantekening.

In die tijd was er weinig begeleiding van aanstaande ouders. Daarom startte ik de cursus ‘Samen Bevallen’. Gewoon, vanuit mijn eigen huis. Ontzettend leuk was dat.

Dat heb ik 10 jaar gedaan. In de jaren daarna werkte ik onder meer bij het CIZ, deed ik de opleiding sociaal pedagogische hulpverlening, was ik docent en zat ik in de gemeenteraad van Dordrecht. Mijn werk als mediator hielp me bij het samenbrengen van mensen en standpunten.

Ik denk graag mee over oplossingen, dat heb ik altijd gedaan. Mede daarom denk ik dat een plek in de Tweede Kamer voor mij geschikt is. Door mijn brede netwerk ben ik in staat om mensen samen te brengen. En ik heb verschillende kanten van zorg en welzijn gezien, maar ook het bestuur gecontroleerd in de gemeenteraad. Daardoor weet ik dat je wel van alles kunt roepen, maar in de politiek soms compromissen moet sluiten.

Ik vind dat collega's in de zorg meer ontwikkelingsmogelijkheden moeten krijgen. Het gebrek daaraan was voor mij een reden om de verpleging te verlaten.

In mijn eerste jaar als verpleegkundige viel het mij al op: alles werd voor ons beslist. Het CDA vindt dat verpleegkundigen en verzorgenden meer bij het beleid betrokken moeten worden. Wij vinden dat iedere zorginstelling een chieft nursing officer moet hebben. Zo maak je duidelijk dat de verpleegkundige er toe doet. Belangrijk is ook de verpleegkundige blik in de aansturing van de organisatie, die ontbreekt nu vaak.

Dit coronajaar heeft goed laten zien hoe belangrijk verpleegkundigen en verzorgenden zijn voor onze gezondheidszorg. De tijd is rijp om onze positie te versterken, ook via de politiek in Den Haag.’

Rick van de Waerdt (27) is verpleegkundige op de covid-afdeling van het Franciscus Gasthuis & Vlietland in Rotterdam. Daarnaast is hij fractie-assistent voor de SGP in Ridderkerk.

‘Op de covid-afdeling komt de strijd van patiënten heel dichtbij. Op de gewone longafdeling had iedereen een uitgebreide voorgeschiedenis. Als ik nu ’s ochtends de dossiers lees, zie ik overal ‘blanco’ staan. Vanuit het niets moeten deze mensen vechten voor hun leven. Dat is confronterend.

Gelukkig zijn er ook mooie momenten. Een man lag weken op de ic. Toen hij weer stabiel was, miste hij de kracht om op de bel te drukken, maar 8 dagen later liep hij alweer achter een rollator. Zoiets blijft je een leven lang bij.

Zo’n 2 jaar geleden bezocht ik Kees van der Staaij in de Tweede Kamer om te praten over de werkdruk. Hij nam mijn input heel serieus. Sterker nog, een dag later haalde hij mijn woorden letterlijk aan in een debat. Sindsdien hield ik contact met de fractie en dat werd intensiever toen corona uitbrak. Ik werd een soort adviseur vanaf de werkvloer. En op een gegeven moment kreeg ik een mailtje van het partijbureau: wil jij niet op de kandidatenlijst?

Werken in de zorg wordt steeds meer een bureaucratische baan, in plaats van puur verzorgend of verplegend. De absurde regels, de uren achter de pc. Dat moet echt anders, want in de kern is het een prachtig vak. En het salaris mag ook flink omhoog, zeker van helpenden en verzorgenden. Die mensen zijn zo belangrijk voor de samenleving, maar ze komen nauwelijks rond.

Ik sta op plaats 30. Als het meezit, haalt de SGP 4 zetels. In de Kamer kom ik dus niet. Er is immers nog nooit een SGP’er met voorkeursstemmen in de Kamer beland. Wel vind ik het een grote eer dat ik op de lijst mag staan. Ik zie het als een teken van waardering. Ik hoop dan ook dat ik vanaf de werkvloer de fractie mag blijven adviseren.’

**‘Die bureaucratie,
dat moet echt
anders’**